

Tekster: *Sl 118,13-18 , 1 Pet 1,3-9, Matt 28,1-8.*

Salmer: Lihme 236, 219, 234. Rødding: 408, 218, 236, 242, 438, 241.4-5, 234.

Jesus er opstået fra de døde. Det er en begivenhed i historien. Men det er ligesom verdens skabelse en helt særlig begivenhed. For det er noget, der kun er sket denne ene gang: at et menneske er opstået fra de døde. Vel fortælles der i biblen om at Jesus og for resten også Paulus har opvækket døde mennesker. Men det er noget andet. For der handler det om døde, der bliver kaldt til live igen, for siden at dø endnu en gang og denne gang for alvor, må vi formode. Men Jesus vækkes ikke til live. Han *opstår fra de døde*. Han opstår til et liv, hvor der slet ikke findes nogen død. Et anderledes liv. Og dermed er Jesu opstandelse nok en begivenhed i historien. Men samtidig er det en begivenhed, der viser os et liv helt forskelligt fra det liv, vi ellers kender fra vores egen historie. For når det er et liv uden død, må det vel også være et liv uden tid, i alt fald sådan som vi kender til tid. For tiden som vi kender den er jo uløseligt knyttet til tilintetgørelse. Tid beror dybest set på, at det, der er, bliver til intet, og noget nyt kommer til. Og døden er tilintetgørelse. Døden er jo slet og ret udtryk for, at et liv, der har haft sin tid, ikke er mere, er blevet til intet.

Jesu opstandelse påskedag viser os i et glimt en virkelighed, helt forskellig fra det vi ellers forstår som virkelighed. Det nye Testamente fortæller os, at det er Guds virkelighed, der viser sig i Jesu opstandelse.

De 4 evangelister fortæller lidt forskelligt om selve opstandelsen. Matthæus, hvis evangelium vi har hørt i dag, fortæller mere

malende om begivenheden end de andre evangelister: Vi hører om et jordskælv, vi hører hvordan englen der forkynder opstandelsen, kommer ned fra himlen, vi hører om gravvægter der besvimer af skræk, alt sammen noget, vi ikke møder hos de andre evangelister. Men der er alligevel nogle træk ved selve opstandelsen, som alle fire evangelier fortæller om på samme måde: Opstandelsen sker meget tidligt om morgenen. Ingen ser selve opstandelsen, men graven er tom, og der er en eller flere engle, der fortæller at Jesus er opstået. Og den første der får opstandelsesbudskabet at høre er Maria Magdalene. Foruden hende nævnes også andre kvinder, som evangelierne ikke er helt enige om navnene på. Siden fortæller evangelierne så om hvordan Jesus selv viser sig både for kvinderne og disciplene. Men den første der hører opstandelsesbudskabet og bringer det videre er Maria Magdalene. Dårligere vidne kunne man næppe have fundet: for det første var hun kvinde, og kvinder kunne i oldtidens jødedom ikke være vidner. For det andet fortælles det om hende, at Jesus havde uddrevet syv onde ånder af hende, og det må vel betyde at hun tidligere havde været fuldstændig utilregnelig.

Når alle evangelierne så omhyggeligt understreger Maria Magdalene som det første opstandelsesvidne kan grunden ikke være, at man gerne ville vise hvor sikkert grundlag troen på opstandelsen hvilede på. Det var heller ikke nødvendigt. For troen på opstandelsen bygger på en kollektiv oplevelse. Der var mange der oplevede, at Jesus trods sin død levede. Der var mange han talte til. Mange som så ham. Paulus skriver at den opstandne Jesus blev set af over 500 mennesker, deriblandt Paulus selv. Når det alligevel understreges, at den første der fik budskabet om opstandelsen var Maria Magdalene, så fortæller det noget om, at Jesus i sin

opstandelse er den samme, som han havde været før sin død. Han bryder med alle sædvanlige forestillinger om, hvad der er passende eller upassende. Han omgås både dem som ingen andre regner og dem som æres og agtes uden at vise nogen forskel.

Så nok er det et helt anderledes liv, Jesus opstår til, men i dette anderledes liv, som er Guds virkelighed, der er Jesus den samme, som han hele tiden har været: den der først og fremmest tager sig af de ydmygede og sårede, dem ingen andre regner.

Dette med at Jesus i sin opstandelse er nøjagtig den samme, som han var i sit liv, før han døde, det er vi nødt til at gøre os klart for at forstå, hvilken fantastisk glæde opstandelsen rummer for os. Jesus lover os, at som han er opstået af døden skal også vi opstå af døden. Han siger det fx i johannesevangeliet, hvor han fortæller at han går forvejen for at gøre en plads rede for sine disciple. Og så kunne man måske tænke, at det bare betyder, at så skal vi leve en gang til, når vi dør, eller flere gange til! Men det er ikke det, Jesus fortæller os. Jesus fortæller os, at vi skal være ét med ham, ligesom han er ét med Gud. Og hvordan Jesus er, det ved vi fra evangelierne: han levede og åndede for at vise andre kærlighed. Når vi læser om Jesus i Biblen tænker vi vel uvilkårligt også, at det er fantastisk smukt at læse om, men sådan et liv, som han levede, sådan et liv kan vi ikke leve, både fordi vi rummer så meget der stritter imod, ikke mindst angst for at blive forbigået og overset, men også fordi, verden omkring os rummer så meget ondt, at man er nødt til at gøre sig hård, nødt til at slå igen, for ikke at blive selv at blive mast. Og er beviset på dette ikke netop, at Jesus jo blev slået ihjel på den allermost brutale måde?

Så skal vi være ét med Jesus uden at gå til grunde ved, så forudsætter det, at både vi og virkeligheden forvandles.

Skal vi kunne være ét med Jesus, og det betyder jo, at skal vi kunne være ligesom han og kun vise kærlighed og intet andet, så må dels det inden i os, der driver os til at vise hårdhed og ligegyldighed mod andre, forsvinde, og selve den virkelighed, vi kender, må forvandles, så den tilintetgørelse der ellers er uadskilleligt forbunden med det liv og den tid, vi erfarer, må forsvinde. For det er *muligheden* for tilintetgørelse, der driver os til selv at blive tilintetgørelsens redskaber i vores kamp for at sikre vor egen tilværelse.

Derfor følger det også af budskabet: Jesus er opstået fra de døde, at døden er overvundet. Og når vi sammen med Jesus skal opstå fra de døde, så er det til et liv og en tilværelse, hvor al den smerte og al den angst, som tilintetgørelsen driver foran sig, ikke findes.

Påsken betyder en vidunderlig glæde og et livsaligt håb for os!

Jesu opstandelse fra de døde var ikke en enkelstående begivenhed i historien. Men Jesu opstandelse er et budskab til os om, at alt skal forvandles. Vel skal vi dø en gang. Men døden er ikke det sidste. For vi skal opstå af døden og i opstandelsen skal både vi og den virkelighed der omgiver os være forvandlede, så der ingen død, ingen lidelse, intet ondt, igen tilintetgørelse findes. Men alt er liv og alt er glæde i evighed. For i opstandelsen er kærligheden alt i alle. Gud selv er kærlighed. Og hvor han råder, er alt liv og glæde.

Glædelig påske.

Amen.